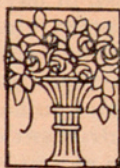

¡AQUELL SENYOR!

DAVANT meu, i caminant cap al carrer de *Fernando*, anaven dues xicotes, dues aprenentes de cusidora, i conversaven de lo que sol esser la deria de les noies de quinze anys: tenir promés. I una de les dues aprenentes, parlant del promés d'una amiga seva, va dir aquestes paraules:

—I, que't penses! Es un vellot de trenta anys!...

—I ara!...-digué l'altra aprenenta tota esfereïda.

Al sentir jo aquestes paraules, una esgarrifança'm resseguí tot el cos: cuita-corrents trec de la cartera la cedula, la lleigeixo, i per poc caic en basca.

«Un vellot de trenta anys!»

Ave Maria Purissima!

I, ben reflexionat, aquelles aprenentes no havien dit cap heretgia: elles devien tenir uns catorze anys, se creien dones fetes, sabien un munt de coses apreses a l'obrador, pensaven en festeig i en casament i, qui les doblés l'edat, no podia semblals-hi sinó vell; i si a la edat doblada s'hi afegia torna, el vell havia de semblar vellot, «un vellot de trenta anys!»

La conversa de les dues noies va dur-me'l record d'un fet de la meua vida de xicot, de quan jo començava a voler fer l'home.

Era uns quants anys després d'haver-se acabat la darrera guerra amb els carlins, quan jo anava a festa major a Igualada; era en aquells temps en que un amic meu—un molt estimat amic meu—i jo, festejarem amb la noia d'un hostaler, tots dos amb la mateixa, sense sentir gelosia l'un de l'altre, i creguts, potser, que, posant-nos-hi tots dos, la feina del festeig sortiria molt millor i la enllestiríem més depressa.

Un tercer dia de festa major, un d'aquells dies en que, menyspreuant *Patera i Diables, Cercols i Castells*, el meu amic i jo passavem tota la tarde llegint un llibre den Vilanova, tant bon punt va fer-se fosc començà per a nosaltres una feina molt entretinguda: se tractava d'empolainar-nos per a anar el vespre al *Casino*, per a anar al ball. Oh! I que, per a mi, aquella nit tenia d'esser una nit de prova; la noia gran de cal V...m'havia ensenyat el *schotisch* de tres passes, tres passes més, i tres giravolts, i aquella nit teníem de ballar-lo al *Casino*, i jo havia de posar força compte a no malmetre la catifa del saló de ball; ja n'hi havia prou amb haver estripat l'estora de palla fina de la sala de cal V..., aquella sala que tenien estorada estiu i tot.

Lo que és aquella nit, el meu amic i jo—vestits tots dos per un igual: roba blava, fosca, corbatí blanc, i barret de palla—estavem fets uns barcelonins, és dir, dos elegants de debó; que, allavors, per a les noies d'Igualada, la elegancia dels barcelonins era tinguda en tan alt concepte com ho és avui, per al jovent de Barcelona, la elegancia de les dones de París.